

ДОБРИ НЕМИРОВ НА ПЪТ

chitanka.info

— На път за прехрана! — извика баща ми, когато всичко беше готово за тръгване.

Той не искаше вече да работи занаята си. С общарството вече не можел да ни прехранва, затова трябвало да вземе една длъжност. След дълго чакане най-после го назначиха на някаква длъжност в малко съседно градче.

И ето, най-после ние трябваше да тръгваме. Каруцата чакаше отвън, баща ми наместваше в нея покъщнината, а майка ми в стаите свързваше големи връзки с потребни неща.

Аз подскачах около каруцата, милвах коня по врата, смеех се на висок глас и не знаех радвах ли се, или не.

Когато къщата започна да се опразва, аз разбрах, че освен радостта имало и нещо друго. Беше ми мъчно, че стените и подът са голи, че на огнището няма вече да играят пламъчета и че котката днес гледа тъй жално. Аз приближих при нея и й се обадох:

— Писи, писи!

Тя вдигна своите светли големи очи и ми отговори с едно слабо мяукане.

— Ще дойдеш ли и ти? — попитах аз.

Тя се приближи, притърка се о крака ми и продължи все тъй да ме гледа.

— Ще дойдеш, как няма да дойдеш! Може ли без тебе!

Тя ми стана много мила и заедно с това домиля ми и за целия дом. Беше ми мъчно и за окованата порта, и за покрива със старите керемиди, и за чардачето, и за гредите, които покриваха покрива, и за дворчето, и за маковите китки... за всичко, за всичко, каквото виждаха очите ми. Аз се готвех да тръгвам, а спомените тъй ме грабнаха, като че искаха насила да ме задържат. Наведох се, прегърнах котката и я понесох. Всичко оставаше тук, поне котката да си взема! Но стана нещо лошо. Баща ми я грабна от ръцете ми и я пусна на земята.

— Какво си я помъкнал? Намерихме място за нас, че и за котката!

Аз с почуда попитах:

— Няма ли да я вземем?

— Хайде сега — изгълча ме той, — не ми се пречи!

Уплашиха ме думите на татко. Отидох при мама.

— Няма ли да вземем Мица?

— Ха — отвърна тя, — само котка ни трябваше!

— Кажи де!

— Я се махни! — тя стягаше една голяма връзка и изглеждаше много замислена.

Уплаших се още повече и тъй се озърнах, като че дирех помощ отнякъде.

Най-после разбрах, че Мица ще остане.

— Нека се погрижи сама за себе си — каза баща ми и реши съдбата ѝ.

Тя седна до вратата и с тъжни очи гледаше ту майка ми, ту баща ми.

И така изчезна от мене и последната искрица радост. Аз сега разбрах колко много съм обичал Мица. Какво да направя? Да плача, за да смиля някого — няма да сполуча. Да се моля на баща си — няма да ме чуе.

Мислех за нея най-страшните работи. Тя ще скита из пустия двор, ще се заглежда към прозорците, ще се катери по гредите и покрива, ще обикаля из двора, ще лежи между маковите стръкчета и ще се мъчи от скръб. И тогава ще застане под сливата, гдето се люлеехме с нея на люлката, па ще започне да плаче. Никой няма да ѝ надrobi трошици или да ѝ подаде вода в паничката. Тя ще стане скитница, бялата ѝ копринена кожа ще се изцапа, по челото ѝ ще изпаднат космите... Отвсякъде ще я гонят.

А каруцата вече беше съвсем готова за път.

— Хайде, Дочко — каза майка ми, като ми помогна да се кача.

— Мамо — замолих аз, — нека вземем Мица!

— Котка не се носи! Не ставай глупав!

— Тя ще умре тука сама!

— Не се грижи! Котката има девет души.

Всички се наместихме. Каруцарят шибна конете и колата с шум потегли.

Очите ми жадно гледаха стобора от стари посивели дъски, стария покрив, улицата, по която отивах на училище, старото дюкянче до нашата къща.

Когато се отдалечихме още няколко крачки, през откъртената врата се провря Мица и застана неподвижна. Тя гледаше не към нас, а

към стобора на отсрещната къща. „Ето — мислех си аз, — тя толкова ми се сърди, че не иска и да ме погледне.“

Каруцата се отдалечаваше. Мица ставаше все по-малка. Аз наведох очи и се загледах пред себе си. Не смеех да издам сълзите си, които бяха почнали вече да глождят очите ми.

Като се отправихме по широката улица, татко весело извика:

— На прехрана! На прехрана!

Мама се прекръсти, а аз тихо и през потиснати сълзи прошепнах:

— Не бой се, Мицке, ти имаш девет души!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.